

TORONYIRÁNY

XV. 48.

2021. november 28.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESÍTŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Advent 1. vasárnapja

November 30. Szent András apostol

A virrasztás igen gazdag tartalmú szó. Jelentésében benne van az ébrenlét, a józanság, az örökös éppúgy, mint a céltudatos várakozás és a készenlét. Ugyanakkor biztonságra törekvés is a váratlanul érkező eseményekkel szemben. Jézus gyakran használja, mint az evangéliumi magatartás egyik legjellemzőbb követelményét.

Az üdvösség: személyes találkozás Jézus Krisztus által az Istennel. A virrasztás: személyünk odafordítása a közelgő személyhez. A virrasztás: figyelmünk célirányos összpontosítása az eljövendő eseményre. Annak bizonyítéka, hogy komolyan vesszük Jézus újra eljövételének ígéretét. A virrasztás tehát az eszkatonhoz, a „végső dolgokhoz való „hozzá-állásunk” pozitív jele.

Miért van szükség a virrasztásra, a várakozásra? – kérdezhetné valaki. Ha Krisztusban eljött az eszkaton, a „végleges”, miért megy tovább az ember történelme szinte változatlanul? Ha az Úr legyőzte a halált, miért kell tanítványainak is átmenniök a halálon? Azért mert Krisztus, aki halálával és feltámadásával az egész világnak megszerezte a végleges üdvösséget, még nem ragyogtatta föl azt az egész világon. A megváltott teremtményeknek alkalmat ad arra, hogy őt elismerjék vagy elveszék. Krisztus teret ad az ember szabadságának, hogy hozzájáruljon saját üdvösségéhez.

Canád Béla

A szentmise olvasmányai

- Jer 33,14-16** Isten ígéretei teljesülnek a Megváltó érkezésével, aki Dávid családjából származik majd.
- 1Tessz 3,12-4,2** Legyünk állhatatosak a jóban, hogy feddhetetlenül állhassunk majd Atyánk elé!
- Lk 21,25-28.34-36** Éberséggel és imádsággal készülünk a Krisztussal történő szembesülésre.

Krisztus második eljövetele

A Krisztustól kapott kinyilatkoztatás az örök élet reménye mellett azt is tudunkra adja, hogy a földi történelmet Isten maga zárja le, s ő gondoskodik arról, hogy az ember és a kozmosz elérje végső természetfölötti célját. A záró esemény Krisztus második eljövetele lesz, és ő valósítja meg mindazt, ami az üdvösség történetében, mint ígéret, vagy mint rejtett kegyelmi valóság jelen volt: a holtak feltámadását, az ítéletet, az üdvözültek és kárhozottak szétválasztását, s az üdvözülteknek a dicsőségbe való beköltöztetését. Ha pontos fogalmakkal akarjuk kifejezni magunkat, nem is Krisztus eljövételéről kell beszélni, hanem arról, hogy a világ érkezik el őhozzá. Ő ugyanis feltámadásával átment az örök életbe, őt a mi világunk már nem képes befogadni és hordozni. Ellenben nekünk kell a vándoréletet a hazatalálás nyugalomával felcserélnünk. Az apostoli ígértetés azonban nem tért ki erre a teológiai eszme-futtatásra, hanem csak azt akarta jelezni, hogy az Atya felségjogainak a gyakorlója egyedül Krisztus és hogy ez a világ követni fogja az ő útját a halálban és a feltámadásban. Neki, mint Isten Fiának meg kell dicsőülnie minden teremtmény előtt. Krisztus eljövetele az apostolok nyelvén azt jelentette, hogy ő az üdvtörténet központja és a történelem kulcsa. Ő adja meg a világnak azt, amit a megváltással kiérdemelt számára, illetőleg ami az ő megdicsőült emberségében már megvalósult.

Az újszövetségi szent könyvek a paruzia vagy az epifánia szót használják az eljövétel jelzésére. Az utóbbit főleg az úgynevezett pasztorális levelekben találjuk (1-2Tim, Tit). Az evangéliumok Krisztusa maga beszél róla, mégpedig úgy, mint küldetésének tartozékáról. Ezek a szövegek szervesen illeszkednek tanításához és tetteihez, tehát nem utólagos kitalálások. Többnyire az „Emberfi eljövételéről” van szó, ezt a nevet pedig csak ő használta. Az apostoli egyház már nem emlegette ezen a néven. A legvilágosabb utalást az utolsó ítéletéről szóló beszédben találjuk (Mk 13; Mt 24-25; Lk 17). De

más alkalommal is hivatkozik rá, mint pl. amikor követéséről beszél: „Aki ez előtt a házasságtörő, bűnös nemzedék előtt szégyell engem és tanításomat, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor majd eljön dicsőségében a szent angyalokkal” (Mk 8,38). A főtanács előtt, a döntő órában azt állítja, hogy eljövetele lesz istenfiuságának végső bizonyítéka: „Látni fogjátok, hogy az Emberfia ott ül a Mindenható hatalmának jobbán és eljön az ég felhőin” (Mk 14,62). Szavaiban tükröződik a hivatkozás Dániel (7,14) jövendölésére. Lukács a mennybemenetel leírása után az eljövételről szóló ígéretet úgy hozza, mint az angyalok révén közölt kinyilatkoztatást (ApCsel 1,11). Pál apostol levelei pedig azt mutatják, hogy a tétel mindenütt szerves része a keresztény tanításnak. Az egyház is így vette bele hitvallásába kezdetől fogva.

Az ősegyház alaphangulata a várás. Úgy gondolták, hogy Krisztus még az apostolok életében eljön. A paruzia itt még a remény kifejezése. Krisztus eljövetele az ő megdicsőülésük is lesz. Lk 21,18-ban ezt olvassuk: „Amikor a jövendölés teljesezni kezd, nézzetek fel és emeljétek fel fejetekeket. Megváltástok ideje közel van”. A 2Tim 4,8 szerint az igazságos bíró a győzelem koszorúját megadja mindenkinek, aki örömmel várja eljövételét. A paruzia elmaradása azonban nem okozott krízist. Az eltolódást inkább Isten irgalmára vezették vissza, aki időt enged a bűnbánatra és alkalmat ad a népeknek, hogy megismerjék és befogadják az evangéliumot. Az Újszövetség későbbi könyveiben egyre inkább előtérbe nyomul a gyakorlati keresztény élet kialakítása. Sőt a történelmi idő közbeiktatásának lehetősége már megvan a 2Tessz levélben is. A Jelenések könyve egyenes felhívás arra, hogy az egyháznak be kell rendezkednie a küzdelmes földi életre. Mivel Krisztus semmit sem akart elárulni a világ végének idejéről, sőt kijelentette, hogy az különlegesen az Atya titka, azért a hivatalos egyház mindig tiltakozott az idő-megjelölések ellen. Pál apostol maga is szeretné, ha Krisztus eljövetele közeli lenne, de a tétlen várakozásnak ellene van. Már korábbi leveleiben meg lehet figyelni az istentisztelet kialakítására irányuló törekvést és az erkölcsi élet szabályainak az összefoglalását (erények és bűnök katalógusa). A pasztorális levelek pedig utasítást adnak az egyházi élet megszervezésére. A bűnbánat szentségének praxisa, a kitiltás és a visszafogadás is ekkor kezd kialakulni.

Krisztus eljövételének ez az ígéretes színezete azonban lassan átalakult, és a középkorra a „harag napja” lett belőle. A változás okát abban jelölhetjük meg, hogy az üldözések megszűnése és a pogányok kritikájának elhallgatása után jelentkezett a lanyhulás, azért szükség volt a komoly intelemre. A paruziával kapcsolatos apokaliptikus képek ijesztő volta meg is felelt ennek a célnak. Azonkívül felhasználták az ószövetségi elemeket is. Ott az ítélet mindig kapcsolatos a pogányok elleni fenyegetéssel. Az Újszövetség gondolatvilága szerint aztán a pogányok helyébe könnyű volt behelyettesíteni a bűnös embert. Végül hozzájárulhatott az a szemléletmód is, amely Krisztusban a közvetítő helyett inkább az urat és a bírót látta, s jobban kihangsúlyozta istenségét, mint emberségét.

Gál Ferenc

Boldog család (19.)

Az édesapától a papáig

Régen édesapának hívtuk... Egy kicsit más, mint a papa. Helye a gyermekei szívében. A papa és a mama közötti szükséges egyensúly és komplementaritás. A szerepek felcserélhetőek? A párbeszéd.

Már nagyon távol van az az idő, amikor a gyerekek az édesapám megnevezést használták, mely tiszteletet, de ugyanakkor pszichikai és érzelmi távolságot is kifejezett. A mai gyerekek papát mondanak, mellyel hangsúlyozzák a megszerzett bizalmat.

Feltehetjük magunknak a kérdést: az apai kép ezzel az átalakulással veszített vagy nyert? Talán a szülői szerepek elnöiesedése következett be, azért is, mert sok édesapa helyettesíti az egyre kevesebbet jelenlevő és a társadalmi életben (melyben férfiasnak kell lennie) egyre elfoglaltabb édesanyját? A szerepek újraértelmezéséről van szó vagy személyi identitászavarból eredő felfordulásról?

Mint ahogy minden változás esetén, biztos, hogy ebben az esetben sem lehet egyértelműen megítélni a dolgokat. Rengeteg családban adódnak nehéz helyzetek és a feladatok felhalmozódnak, míg máshol sikerül megtalálni az egyensúlyt az apai szerep „újra feltalálásának” folyamatában.

Megpróbálom összefoglalni ezt a problémakört, de inkább érzelmi, mint szociológiai szempontból, néhány személyes tapasztalatot is felhasználva: az első fontos dolog, hogy az apa és az anya jelenléte egymást kiegészítsék. Ez nemcsak azt jelenti, hogy minden változás pozitív, mely elősegíti a szülői szerepek harmóniáját, hanem azt is, hogy az apa képe azoknak a választásoknak a gyümölcse, melyeket párjával együtt tesz: ha egy nő nem tanul meg kevésbé önálló lenni és esetleg néhány lépést hátrafelé tenni a gyerekekkel való kapcsolatban, a papa nehezen tudja majd elérni a szükséges egyensúlyt a családon belül.

A gyerekeknek szükséges, hogy azt lássák, hogy minden döntést, minden irányt a nevelésben és a családi életben a szülők közösen hozzák még akkor is, ha ezt a nézőpontot fáradságos egyeztetése előzte is meg. Az is fontos, hogy az otthoni életben legyen tér és idő, melyet a papa tölt ki és amelyre lehetőleg nem hat a mama személye. Bizonyos játékokban, házi feladatokban, beszélgetésben és vitában, kezdeményezésekben és élményekben jó, ha a papa a hallgató fél. Ha az apa nem ér rá azonnal, akkor ez egy alkalom arra, hogy eltérítsék a munkájától, a televíziótól vagy a számítógéptől, a barkácsolástól vagy bármitől, ami elszívna energiáit és figyelmét.

Egy másik tanács: döntsük meg azon gyermekek elméleteit, akik azt mondják, hogy a papa szigorúbb, az anya békülékenyebb (és fordítva); hogy az egyiket lefoglalják az otthoni munkák, míg a másik semmilyen házimunkát nem képes elvégezni... Ha megtanuljuk meglepni gyermekeinket érzékenységgel, ügyességgel és ismeretlen képességekkel, segítünk nekik, hogy felülkerekedjenek azokon a sémákon, melyeket a társadalom a női és férfi szerepekkel kapcsolatban rájuk kényszerít, és amelyek sokszor megbéklyózzák az otthoni kapcsolatokat. Persze ez soha ne vezessen a szerepek abszolút felcserélhetőségéhez; az anya legyen édesanya, az apa pedig édesapa. A gyengédség és a tekintély keverékében, amelyet mindkét szülőnek meg kell próbálni kifejezni, jól látszik, hogy a családi nevelés csapatjátéka mindenhol olyan fellépésekre tagolódik, amelyeknek sajátos arculatuk van, és különleges módon közvetítenek rugalmasság és szilárdság között.

Úgy igazságos, ha az édesanya hangsúlyozza gyerekei előtt, hogy a papa nem egy ellenfél, akit meg kell győzni ahhoz, hogy elnyerhessék önállóságukat, és hogy az se lehetséges,

hogya a különböző igényeket először a mamának továbbítják, aki majd ezeket kicsikarja a papából. Amióta az édesapa papává változott, a legszebb dolog épp az a derűs, párbeszéd, otthoni légkör, mely lehetővé teszi, hogy a kölcsönös megértésből kiindulva megszülessen a mindennapi élet csip-csup dolgaiban való együttműködés.

Idős családtagjaink

Sok családban élnek idősek. Tényleges problémát vagy áldást jelent létezésük? Meg kell tanulnunk együtt élni a nagyszülőkkel.

A nagypapa minden tekintetben öreg volt: nehezebbre esett a járás, látása is meggyengült, nem hallott jól, és igen lassan és nehezen evett. Mindig leette az asztalterítőt. A fia és a menyé annyira bosszúsak lettek tőle, hogy száműzték az ebédlőasztaltól és a tűzhely mögött, egy félreeső helyen terítették meg neki. Egy nap a levesestálat nyújtották a nagypapának, de ő nem fogta meg időben, így az leesett és darabokra tört. A menyé őrzöngeni kezdett és azt mondta, hogy attól a naptól kezdve fatálban kap enni, mint a vadállatok. Az öregember felsőhajtott és lehajtotta fejét. Másnap Misi, a kisunokája miközben a földön csücsült nagyapja mellett, megpróbált összerakni néhány kicsi, vékony, görbe fadarabot. „Mit csinálsz, Misi?” - kérdezte tőle az apja. Így válaszolt: „Egy fatálat készítek, hogy amikor te és anyu idősek lesztek, legyen miből etetni titeket”. A szülők egymásra néztek és sírva fakadtak. Ez a történet, amely örök emlékezet óta fellelhető az általános iskola alsó osztályos olvasókönyveiben, egy „kellemetlen” igazságot mond ki. Ahogy mindig, a kisgyerek csak azt tanulja meg, amit megél és ez vonatkozik az idősekkel való bánásmódra is. Ugyanakkor a holnap idős emberei a mai negyvenesek lesznek.

Elsősorban a mi generációnk feladata az, hogy megtanítsuk gyermekeinket az idősek megfelelő kezelésére. Még ha látunk is olyan öregembereket, akik derűsen élnek életüket, el kell ismernünk, hogy az öregséget elfogadni nem olyan egyszerű, mint ahogy tűnik. Ezt a kaotikus és kacskaringós utat csapdák, kétértelműség és ellentmondások, szorongás és derű, keserűség és öröm, magabiztoság és félelem, aktivitás és passzivitás, magába fordulás és mások felé nyitás jellemzi. Ahhoz, hogy kitartsanak és személyek maradjanak, az időseknek szükségük van azokra az emberekre, akik családi és társadalmi körük részét képezik, máskülönben könnyörtelenül kirekesztetté válnak.

A többség mindent azzal old meg, hogy az idősek úgyis „haszontalanok és túl sokba kerülnek”, kivéve, ha ingyen pesztrálják gyermekeiket. Amennyire nehéz elfogadni, hogy megöregszünk, annyira nem könnyű együtt élni az idősebb generációkkal, hiszen ők törékenyek és rengeteg türelemre és kíméletre van szükségük, s ez a két erény a mai világban ismeretlen.

Egy olyan kultúrában, melynek középpontjában a hatékonyság áll, az időskor nem csupán az élet egyik szakasza, hanem inkább bűn, sérülés vagy hiba és sokak számára egyenlő a halál várószobájának sötét előképével. Az öregek igénylik szeretteik gyöngéd törődését. Kegyetlen igazságtalanságnak érzik, ha kizárják őket a családi életből és ez a kiközösítés fáj nekik. Rengeteg tapasztalattal rendelkeznek, s amikor meghal közülük valaki, vele egy egész könyvtáryi ismeret vesz oda. Az idősek családjuknak a legnagyobb adományt azzal nyújtják, hogy ismereteket adnak át nekik, melyek nem csupán anyagi javakkal kapcsolatosak, hanem főként olyanok, melyekkel jobbá tehetjük életünket, melyekért ők végül is nagy árat fizettek.

(Folyt. köv.)

Bruno Ferrero - Marianna Pacucci

Vasárnapi jegyzet

Öröm – emelő szárny

Nedves rét, élő tanya, még „tapsikoló” cickafark, az ezüstszálat esti gép húzza fönn, római járat. December. Csajkovszkij az f-moll románccal hív álmokba, majd felpattanó ritmusokkal marasztal valóságok nem titkolt szépségébe-örömeibe, melyben tuják zöldje és utak jégkőrmei békességgel megférnek a kezdő tél színpadán.

Ez lenne az izaiási pillanat, amely nyugalommal tölt el? A „világ színpadáról” a pappá szentelt Calderon mondja még a XVII. században, hogy az ember szerepet vállal a születésekor, halálakor pedig számot ad életjátékáról Teremtőjének.

Izgalmas minden játék, mely lélektani rejtelem, és amikor Kosztolányi azt kérdezi: „akarsz-e játszani?”, a tudatra ébresztés harangocskáját csendíti meg. Mi a válasz? Lehet megdöbbenő, ahogyan Greco ábrázolja: neves szerzetes arcát festette meg, aki megköszönve a képet ezt írta: olyan tökéletes portré, hogy nem tudja melyik ő, és melyik az arckép.

Az önfelismerés fogyatékoságára vall az iménti, és manapság ebben a „szellemességben” révedezünk. Jobb lenne valami kultikus többlet, amely nem barokk homályt, hanem megvilágosodást kelt, új aszketizmust. Mert nem vált-e a világ úszó tömeggé, amelyben az ember elveszti egyéni arcát, és mindenre hasonlít, csak önmagára nem?

Milyen az öröme, a bánata? Mint a smink, melynek redőit festék tölti ki. Többféle szín... Az őszinteség hol lehet?

Őnszabályozó manapság az érdek, a szabadságra mártott rafinált öntudat (az intellektualizmus – bölcsesség nélkül), az öntörvényű magabiztoság, amely nem egyszer rejtegetni, akar valamit. Őszinteség? - mintha szakadékba hullott volna. Képes-e ezzel a fogyatékosággal a lélek a Lélekbe merülni, aki érzéseinek is forrása, az öröme, a szereteté? Ha a páli „örüljétek” felszólítás -lelkesezés szavát elemezzük, nincs szükség bizonyos misztikus érzékenységre, mely túllép kellemetlen zaklató eseményeken, és mindent a jó oldalról közelít meg? A tapasztalati lélektant követve az a vélemény, hogy ami Isten és az emberi szabadság között játszódik, ahhoz kell „magába merülés”, de ehhez nincs mindenkinek érzéke, azért aligha lehet szó egyértelműen mindig-optimizmusról, periférián marad többeknél a cselekvő-derű. A múlt század vezető-teológusa, Karl Rahner amikor a misztikus elmélyedést elemzi és arról ír, hogy ez beletartozik a személyes érlelődési folyamatba, föltételezi, hogy a misztika természetes megnyilatkozása lehet a keresztény tökéletességre való törekvésnek. Az elmélyülés értelmezése azonban így is nyitott kérdés marad. Márpedig a mindig-mindenkinek örülni érzés csak elmélyülésből fakadhat. Ezért fokozatokat kell keresni az emberi habitus pszichológiai adottságait illetően, megkérdezni, miként lehet egyensúlyban az emberi lélek. Ennek megfelelően jogos az állítás: az öröm nem mindig lelkesedés (kitörő öröm), hanem csendes elfogadás, mely Istenhez a hit segítségével vezet, s ehhez nem szükséges misztikus élmény, elmerülés. Öröm és megnyugvás értékrendje tartozik össze igazán, például ha imádságos közösségben egyesek megnyitják életük zárt ajtaját, és tanúságot tesznek. Öröm-szépség az is, ha előírt liturgikus imádságok hangzanak el, Istenhez méltó, minősített zenék, vagy – amint napjainkban egyre több lelki vezető hirdeti – a spontán személyességből fakadó egyéni beszélgetések az Úrral. Mennyire igaz az említett jezsuita teológus kijelentése: „Azt is joggal nevezzük Isten kegyelmének, ami önmagában véve pusztán emberi: aki derűs szívvel készül jót tenni, közeledik embertársához, aki igyekszik kikerülni a depresszióból, „életbátorságra” jut, vagy újra meg újra fölfedezi a százszor hallott, emlegetett evangéliumi igazságokat és józanul viseli saját korlátait.

Átadni magunkat (minden körülményben) a megfejthetetlen-kimondhatatlan Titoknak: a legtisztább öröm, megnyugvás.

Áprily Lajos misztikus bensőséggel kéri:

*Viharszeles mélyed felett
meredekedet bízá járjam,
sziklafalon hajnalmadár,
örömpiros legyen a szárnyam.*

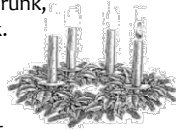
*És hogyha mégis hullanék
sugaradban vagy sűrű hóban,
sohasem látott arcodat
láthassam egyszer, zuhanóban.*

† Tóth Sándor

hírek információk

Családi gyertyagyújtás

Bevezetés: Adventet ünneplünk és valakit várunk, hogy szent kegyelmével büntől szabaduljunk. Bánattal, de hittel várjuk segítséged, hogy tiszta lélekkel köszönthessünk Téged.

- Az első gyertya meggyújtása -

Részlet Szent Pál apostolnak a Rómaiakhoz írt leveléből:

+ Testvéreim! Ismerjétek fel az időt! Itt az óra, hogy fölbredjünk az álomból: üdvösségünk közelebb van, mint amikor hívők lettünk. Vessük hát le a sötétség tetteit, és öltük fel a világosság fegyvereit. Élünk tisztességesen, ne kicsapongásban és tobzódásban, ne civakodásban és versengésben. Inkább öltük magunkra Urunkat, Jézus Krisztust, és ne a bűnnek élünk!

- Urunk Jézus, Te születéseddel igazi szeretetet hoztál életünkbe. Add meg családjainknak is a békességet és az egyetértést!

- Urunk, Te születéseddel örömet adtál nekünk. Segíts családunknak is megtapasztalni az igazi boldogságot!

- Jézus, Te megváltottad a világot a büntől. Gondjainkban és bajainkban mi is a Te segítségével és tanításod fényében akarjuk keresni a megoldást!

+ Most pedig mondjunk el egy imát, hogy családunk örömteli várakozással készüljön az ideai karácsony megünneplésére:

Mi Atyánk,...

Befejezés: Te öntesz belénk reményt, megbántott jó Atyánk, Nehogy a pusztulás réme várjon miránk. Élő reményünket hirdeti a gyertya, Várva várunk Téged, világ Megváltója.

Jótekonysági gyűjtést és vásárt hirdetett a Belvárosi Plébánia közössége a Millenniumi Kávéházzal és a Zabosfai Zöldséggel közösen. A Szent Erzsébet ünnepétől karácsonyig tartó szeretet-akció során a Dugonics téren található kávézóban és üzletben elköltött minden 1000 forint után támogatást kap a plébánia, valamint a Szeged-Csanádi Egyházmegye által fenntartott Kálvária Védőnőotthon mintegy 40 értelmi fogyatékossgal élő, illetve halmozottan sérült ellátottja.

Angyalbatyu címmel november 22-én indította országos ajándékgyűjtő akcióját a Katolikus Karitás. Az adományozók által készített dobozokba jó állapotban lévő játék, édesség, pipere holmi, személyes üzenet kerülhet, melyet a szervezet önkéntesei nehéz sorsú gyermekeknek juttatnak el. Az angyalbatyukat Szegeden, az Alföldi u. 46. szám alatti adományponton várják, csütörtökönként 14 és 16 óra között. A segélyszervezet megnyitotta 1356-os adományvonalát is, melynek hívásával 500 forintos támogatás nyújtható, megszállva ezzel a legkisebbek karácsonyát.

Karácsony felé címmel nyílt kiállítás november 26-án a Szegedi Dóm Látogatóközpontban. A tárlatot, melyen többek között Molnár János (festő- és grafikusművész), Petrás Alina (keramikus), Sonkodi Rita (festőművész) és Mecseki Hargita (szobrászművész) alkotásai láthatók, Kiss-Rigó László püspök nyitotta meg. A festményeket, textil- és kerámia alkotásokat, valamint kispasztikákat az intézmény nyitva tartási idején, keddtől vasárnapig 9 és 17 óra között nézhetik meg az érdeklődők.

A Belvárosi Plébánia világháló adventi naptára november 28-tól tekinthető meg a fogadalmitemplom.hu oldalon. Az „Adventi töltődés” című naptár üzenetei lelki feltöltődést adhatnak a közösség tagjainak. A napi gondolatok nyomtatott változatát, vagyis az igecédulákat a rorate szentmisék után kaphatják meg az érdeklődők.

A Szegedi Tudományegyetem közösségének katolikus tagjai közös adventindító szentmisén vesznek részt a Szegedi Katolikus Egyetemi Lelkészség szervezésében advent első vasárnapján, november 28-án este fél nyolctól a Székesegházban. A szentmisét Serfőző Levente oktatási helynök mutatja be.

December 2-án, csütörtökön 19 órakor folytatódik a Pasztorális Helynökség szervezésében a Hétköznapi teológia online-előadássorozat. A harmadik alkalom előadója Sávai János, a Gál Ferenc Egyetem (korábbi Szegedi Hittudományi Főiskola) nyugalmazott tanára, aki többek között pasztorális tantárgyat tanított. Előadásában ennek a területnek a legaktuálisabb, leginkább izgalmas kérdéseiről beszél a résztvevőknek. Bekapcsolódási lehetőséget a pasztoralis.hu oldalon lehet igényelni.

„Kék-fehér csokigyűjtés” címmel akciót hirdetett a Szent Ágota Gyermekvédelmi Szolgáltató és az ÁGOTA Alapítvány javára az MTK Budapest labdarúgócsapata. A hagyományos jótékonyági akcióhoz az idén a PICK Szeged együttese, valamint a Szegedi Kortárs Balett is csatlakozott. A kezdeményezés célja, hogy minél több édesség eljusson a gyermekotthonokban élő fiatalokhoz, megszállva ezzel a közelgő ünnepeket. Gyűjtési időpontok és helyszínek:

PICK Szeged: december 4., újszegedi Sportcsarnok.

Kortárs Balett: december 3-5., Szegedi Nemzeti Színház; december 19-19., Nemzeti Táncszínház.

Templomi Mikulás (Szent Miklós) ünnepséget rendeznek Algyőn december 5-én, vasárnap 8.30-kor, illetve Móravárosban 10 órakor, mely keretében ajándékban részesülnek a közösség tagjai.

Készíts egy képeslapot! felhívással fordul a Szeged-Csanádi Egyházmegye Pasztorális Helynökség Kórházlelkészi Szolgálatához azokhoz a jólelkű emberekhez, akik szeretnék köszönetet mondani a koronavírus-járvány elleni küzdelemben résztvevőknek. **A Jó szívvvel, jó szóval a gyógyítóként** akcióhoz csatlakozók kézzel írott, bármilyen technikával készített képeslapokat vihetnek vagy küldhetnek a szegedi gyűjtőpontokra (Dóm és Szent-Györgyi Albert Agóra), melyeket a szolgálat munkatársai juttatnak el az érintetteknek. Beküldési határidő: december 10. Részletes információ a pasztoralis.hu világháló oldalon olvasható.

A Belvárosi Plébánia szervezésében minden hónap harmadik vasárnapján tartandó óvodások miséjének következő alkalmai – a járványügyi helyzet súlyossága miatt – ebben az évben elmaradnak.

Hagyományos hajnali (rorate) szentmisére várják a plébániai közösségek tagjait advent első vasárnapját követően december 23-ig. A szentmisék helyszínei és időpontjai:

Székesegház: hétfőtől szombatig fél 7 órakor. A rorate misétől függetlenül a 18 órai mise is megmarad.

Újszeged: keddenként a Kalkuttai Szent Teréz templomban (Fő fasor 101.), szerdánként az Árpád-házi Szent Erzsébet templomban 6.30 órától.

Szent Gellért templom: (Táttra tér 5.) 6 óra.

Jezsuiták Szent József temploma: (Dáni J. u. 3.) hétköznap 6 órától.

Szent Kereszt templom: (Kálvária tér 21.) kedd, szerda és péntek 7 óra.

Algyői Szent Anna templom: (Tüskevár u. 1.) csütörtökön 7 óra.

A legtöbb templomban a szentmiséken résztvevőknek közös teázást szerveznek.

Kiadja a Rudnay Sándor Kulturális és Városvédő Egyesület

Alapító-szerkesztő: Ladocsi Gáspár

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Borz Gergely, Csery Szilvia, Kozma Gábor,

Németh József, † Tóth Sándor

Címünk: 2500 Esztergom, Vaskapui út 19.

E-mail címünk: rudnaysa@gmail.com

Weboldal címünk: kupola.rudnay.hu